

DROEVIG HOTEL

(Sad Hotel)

Toneelspel in drie bedrijven

door

DAVID FOLEY

vertaling

Wilma van Bolhuis

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DROEVIG HOTEL – SAD HOTEL** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **DAVID FOLEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1998 BY David Foley

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Tom

Frank

Kit

Pedro

Mary

Verpleegster

DECOR:

Een huis aan de kust in Florida. Het toneel ademt de sfeer van de jaren vijftig. Achter op toneel is een cirkelvormig panorama (indien mogelijk), met misschien de suggestie van palmbomen en het strand en daarachter de zee. De achtermuur van het huis is alleen onduidelijk aangegeven. Rechts achter is een keuken met een ontbijttafel en stoelen. Links achter is een houten looppad dat uit het huis naar het strand loopt. De helft van dit looppad ligt binnenshuis met trapjes die leiden naar het niveau van het toneel. Midden op toneel is een zithoek met aan de ene kant een lage boekenplank en aan de andere kant een lage bar. In de zithoek zijn een bank, een aantal stoelen en een salontafeltje. De andere stukken toneel zijn leeg, met alleen vage aanwijzingen van de linker- en rechtermuur.

Het stuk speelt van 1961 tot 1963.

EERSTE BEDRIJF

(wanneer het stuk begint is alleen het midden, de zithoek, verlicht. Tom staat midden op toneel. Het is nu ongeveer zeven of acht jaar na het feitelijke verhaal van dit toneelstuk, en Tom is achter in de vijftig. Klein, een beetje dikbuikig, met snor en bril. Hij is een man met veel levenskracht, die wel wat heeft geleden; hij heeft een zekere zwierigheid. Mengsel van eigenwaan, charme, waanzin, en regelrechte paniek. Hij is een bekend toneelschrijver, wiens populariteit langzaam maar zeker afneemt. Hij lijkt een beetje verbijsterd en verward. Hij is net midden in een zin gestopt, één hand in zijn zak, de ander aan zijn mond. Hij praat tegen het publiek)

TOM: Waar was ik gebleven? Waar was ik gebleven? Waar ben ik eigenlijk? U zult me moeten vergeven. Op mijn leeftijd en met mijn geestelijke aftakeling gaat het geheugen wel eens fietsen en soms fietst 't zover weg dat ik niet hard genoeg kan fluiten om het weer naar huis te roepen. Misschien helpt een beetje jenever met een groen olijfje wel om de dingen weer op een rijtje te krijgen. *(mixt een Martini)* Sinds mijn breuk mag ik er maar één per dag. Maar je verliest de tel zo gemakkelijk. *(pauzeert om een slokje te nemen)* Mijn breuk... daar moet u over gehoord hebben. Eén van de stomste dingen die ik deed, nadat ik uit het ziekenhuis was ontslagen, was dat ik het hele onsmakelijke verhaal begon te vertellen tegen iedereen die maar dicht genoeg in mijn buurt kwam. Pas geleden nog was ik uitgenodigd als gastspreker op een Literaire Dames Lunch. Daar ging ik heen, gesterkt door een flinke Martini en een roze pilletje van het soort dat je hersens vult met helium, waarna je denkt dat je tot Olympische hoogten kunt komen. Daarom voelde ik me ongewoon hartelijk en beminnelijk, en ik liet mij het hele verhaal over mijn breuk ontglippen aan een stomverbaasd en sprakeloos gezelschap. Toen ik dat had gedaan... en na een korte glazige stilte van mijn toehoorders... stak een trillend vrouwtje een trillend handje op. "Hoe voelt het", wilde ze weten, "om weer bij uw volle verstand te zijn?" *(hij lacht)* "Weer bij mijn volle verstand? Weer bij mijn volle verstand?" Nu was het mijn beurt om sprakeloos te zijn. Die vraag impliceert niet alleen een tegenwoordige maar ook een vroegere gezondheid van geest, en ik kan niet zeggen dat dat klopt. Hoe zou ik dat

kunnen beamen? Krankzinnigheid zit in de familie, het zit in onze genen. Het was mijn familie die me liet opnemen, alsof de pot de ketel verwijt dat ie zwart ziet. Ze kozen voor mijn "herstel" een instituut, waarvan u niet zou geloven dat het nog bestaat in deze moderne tijd... een middeleeuws bolwerk waar de schaduwen van sadistische halfgekke dokters voor hen uit kruipen langs muren die druipen van het vocht en die het geschreeuw van de gekken nog weerkaatsen. Nu overdrijf ik maar een beetje. Wat voor duivelse motieven erachter zaten om mij in die slangenkuil te stoppen mag u zelf bedenken. Ik mag geen kwaad woord over ze zeggen. Het is tenslotte familie. Ik kan alleen maar zeggen dat ik die gruwelen heb overleefd dankzij het geweldige uithoudingsvermogen waarmee ik ben opgezaald. Zelfs de kwakzalvers en bedriegers die voor me moesten zorgen waren verbaasd over zoveel veerkracht. Drie hersenbloedingen en een hartinfarct en niet één begripvolle verpleegster tussen al die lesbiennes om me een fles van het één of ander te bezorgen of een klein roze pilletje om me door de nacht te helpen... Maar ik heb 't overleefd. Op één of andere manier. Ergens diep in mij - als een rudimentair orgaan, dat niet langer nut heeft - moet toch nog de wil zijn om door te gaan, hoewel alle redenen om door te gaan.... *(hij pauzeert in gedachten, huivert bijna. De maan komt op boven het looppad achter hem. Nu zien we Frank staan met zijn rug naar het publiek; hij leunt tegen de reling. Frank draait zich om en glimlacht, en terwijl hij dat doet, worden de lichten op hem gedimd. Tom neemt een pil uit een flesje uit zijn zak en slikt die met een flinke slok uit zijn glas)* Vindt u het hier ook zo eenzaam? 's Nachts? Ik kan er niet tegen om alleen te zijn. Echt niet. *(geluiden van een feestje. Getinkel van glazen. Muziek. Stemmen die door elkaar heen praten en roddelen)* Men heeft mij ervan beschuldigd dat ik in slecht gezelschap verkeerde. Hoe-heet-ie-ook-weer - u weet wel wie ik bedoel - zei pas geleden in een interview met Privé dat mijn leven hier is "vergeven" van de klaplopers. "Gieren", noemde hij ze, implicerend dat ik al dood ben en dat de aasvogels zijn neergestreken om aan het rottende lichaam te beginnen. Maar ik ben nog niet dood. Nog niet. *(met meer boosheid en wrok)* En ik ben in de steek gelaten door al die mensen die zeiden dat ze mijn vrienden waren. Als het gezelschap van bandieten en parasieten en aan drugs verslaafden dan alles is wat rest om de laatste jaren van mijn verval wat te veraangename, nou, dan is dat maar zo. Maar ik wil niet dat daar zo over wordt gezeurd door juist die mensen die...! *(stopt.*

Treurig lachje) En, weet u, ik heb altijd al een weke plek gehad voor de verminkten en kreupelen van deze wereld... *(een onbestemd vaag licht komt op bij het panorama en boven het looppad. Kit verschijnt op het looppad, lopend met een metalen stok. Ze is midden veertig en loopt mank als gevolg van enkele hartaanvallen. Haar linkerhand is gebogen en één been is stijf en staat vreemd. Ze draagt zakkerige tenniskleding met een vlek op het oversized shirt. Haar haar ziet eruit alsof ze het zelf heeft geknipt, wat waarschijnlijk ook zo is)*

KIT: Joehoe! Joehoe! Is er iemand thuis? Verstop je niet voor mij! *(een heldere middaglucht wordt zichtbaar op het panorama en op toneel. Kit stampet met haar stok op het looppad. Tom verdwijnt links van toneel)* Hallo daar! Hallo! Ik ben 't. Kit! *(ze loopt naar binnen over het pad. Frank komt op van rechts. Hij is een kleine knappe man voor in de veertig)*

FRANK: *(zonder enig enthousiasme)* Hallo Kit.

KIT: Frankie! Omhels me! *(ze omhelzen elkaar)* Ik had gehoord dat je in de stad was. Je kunt je niet voor mij verstoppen, weet je.

FRANK: Waarschijnlijk niet, nee.

KIT: Is de baas er ook?

FRANK: Zit te werken.

KIT: Shhhhh. Dan moeten we hem niet storen. Hoe lang ben je hier al?

FRANK: Een paar weken.

KIT: Ik heb heel New York afgezocht naar jullie. Nergens gevonden. Geen adres achtergelaten.

FRANK: We zaten in Europa.

KIT: *(een beetje wrokkig)* Dat heb je mij niet verteld, dat je naar Europa ging.

FRANK: Ach, 't idee kwam spontaan op.

KIT: Hij reist wat af. Zag zijn laatste werk toen ik in New York was. Al stopgezet, hè?

FRANK: Vorige week.

KIT: Jammer.

FRANK: Ach ja, die critici...

KIT: Ach, trek je daar maar niks van aan. Dat doe ik ook niet.

Jakhalzen. Je moet zorgen dat je een huid als een olifant hebt. Als ze denken dat je te week bent springen ze boven op je. Dat hebt ik wel gemerkt.

TOM: *(komt links op met een glas in de hand)* Wat heb je gemerkt, schatje?

KIT: Lieve kind! *(hij begroet haar met een knuffel)*

TOM: Kitters! Je lijkt zo dartel als een lentelammetje, en tweemaal zo jong.

KIT: Ha-ha! Beeeh! Beeeh! Ha-ha! Beeeeh!

TOM: Waar hadden we 't over?

KIT: Critici.

TOM: Jakhalzen.

KIT: Dat was precies wat ik Frank net vertelde. Trek je d'r niks van aan, schat. Dat doe ik ook niet. Ze weten d'r geen bal van.

TOM: O, ik ben net een krokodil. Ik merk er niks van.

KIT: Ik ook niet. Ik heb de huid van een olifant. Verrast om me te zien?

TOM: Ik had er iets over gehoord dat je in de stad was. De bewoners de stuipen op het lijf jagen, hè, met dat rare gedoe van je in de bar!

KIT: Bevel van de dokter. Ik moest een zeekuur gaan doen.

TOM: Ik heb gehoord dat jij als laatste de deur van de Torenvalk dicht deed gisteravond.

KIT: Jouw vriendje daar was erg onaardig tegen me. Hij wilde niet eens een taxi voor me bellen. Als dinges er niet was geweest....

TOM: Welke dinges?

KIT: *(volhardend)* Nou, dinges! O, o, o. Die ben ik vergeten. *(naar buiten roepend)* Hee! Hee, jij daar! Kom maar binnen! *(zegt tegen Tom)* Ik heb een nieuwe vriend. *(roept weer)* Wees niet zo verlegen! Kom maar binnen! *(zegt tegen Tom)* Hij heeft mijn tas. *(Pedro, een Cubaanse jongen van ongeveer 19 jaar, verschijnt op het looppad; hij draagt een canvas tas met twee flessen erin. Kit leidt hem binnen)* Dit is eh... Dit is eh...

PEDRO: Pedro.

KIT: Pedro. We hebben elkaar gisteravond in de Torenvalk ontmoet. Hij heeft me thuis gebracht.

PEDRO: Ik...

KIT: Hij heeft me begeleid naar huis, bedoel ik. Bracht me naar boven naar mijn hotelkamer... trotseerde de blikken van de jaloerse hotelbediende... en legde me op mijn bed. In dronken staat. Ik, bedoel ik. Toen trok hij zich terug als een heer. Een kleine barmhartige Samaritaan. En wie kwam ik vanmorgen tegen, toen ik in het centrum van de stad liep.... (*vergeet zijn naam*)

PEDRO: Pedro. (*een vervelende stilte*)

KIT: Kun je... Je kunt wel buiten wachten als je wilt. (*Pedro gaat naar buiten; Kit legt uit:*) Ik betaal hem.

TOM: (*lachend*) Jij pikt ook iedereen op, schatje.

KIT: (*lacht vrolijk; haalt een fles uit de tas*) Dat zou best kunnen, ja! Ha-ha! Maar weet je, schat... Frankie ik heb een glas nodig en wat ijs, want mijn mama zei altijd dat dames nooit uit de fles drinken... Weet je, schat, ik verplaats me niet meer zo gemakkelijk als vroeger. Vanwege die hartaanvallen, weet je. Ik heb iemand nodig om dingen voor me te dragen. Iemand om me te helpen met van alles en nog wat. Ik wil gewoon altijd iemand in de buurt. O, wat kan het leven toch eenzaam zijn! ... Frankie, waar blijft m'n glas?

FRANK: (*brengt haar het glas met ijs*) Waar is Philip, Kit?

KIT: Philip?

TOM: (*behelpzaam*) Je echtgenoot.

KIT: O, mijn echtgenoot Philip. (*denkt even na*) Dat weet ik zo niet. (*moment stilte*) Barcelona. Of Algerije. Met een Arabische jongen. Of Castiliaans. Ergens, in ieder geval. Ze ontmoetten elkaar, werden op slag verliefd, en nu liggen ze ergens in de zon aan de Middellandse zee. Weer hetzelfde liedje.

TOM: Liet jij hem daar achter?

KIT: Nee. O nee. Ik liet hem achter in Positano. We werden gek van elkaar.

TOM: (*smachtend*) Positano....

KIT: O, het is daar allang niet meer hetzelfde. Zit vol Amerikaanse toeristen. En de prijzen zijn verschrikkelijk.

TOM: (*tegen Frank*) Wanneer zijn wij voor het laatst in Positano geweest?

FRANK: In zevenenvijftig? Achtenvijftig?

TOM: Zo lang geleden?

FRANK: Dat was die zomer waarin jij de Jaguar tegen die boom parkeerde.

TOM: Wiens Jaguar?

FRANK: Het was een huurauto. Weet je dat niet meer?

TOM: Het was een lange donkere zomer. Daar weet ik niet veel meer van.

FRANK: Nou, het was een kleine zwarte Jaguar tegen de tijd dat jij 'm had geparkeerd.

KIT: Ik was er ook bij! Ik weet 't nog!

TOM: Zeg, Kit, was dat niet die zomer waarin jij mijn nicht Mary in haar oog spuugde?

FRANK: Ja..., dat geloof ik wel.

KIT: *(heel aardig)* Hoe gaat 't met nicht Mary?

TOM: O, ze is nog steeds de hoffelijke dame uit het zuiden, die met standvastige zelfverzekerdheid het gekkenhuis in en uit wipt. *(moment stilte)* En natuurlijk bewaart ze alleen de beste herinneringen aan jou, schat.

KIT: Doe haar de groeten van me.

TOM: Dat zal ik zeker doen.

FRANK: En wat brengt jou hierheen, Kit?

KIT: Wat?

FRANK: Ik bedoel, waaraan danken we de eer?

KIT: Aan deze zwervende voeten en aan een niet te lessen dorst om jullie gezichten weer eens te zien. Ik zei net al, Frank, dat ik een zeekuur moet doen. Op bevel van de dokter. *(tegen Tom)* Ik kreeg weer een aanval in Parijs. Een kleintje. Toen lag ik drie weken in het ziekenhuis. Daarna stuurden ze me terug naar New York per schip.

TOM: Waar zat Philip?

KIT: Bij zijn jonge vriend. Eigenlijk heb ik hem niks laten weten. Ik had hem in Positano uitgemaakt voor een jengelende bleke zeug. Dus toen kon ik hem toch moeilijk bellen voor hulp. Ach, wat maakt 't uit? Wat had ie kunnen doen? Aan de rand van mijn ziekenhuisbed zitten met een verveeld gezicht?

TOM: Met zijn bleek gezicht.

KIT: Met zijn bleek gezicht! Ha-ha... Maar, in ieder geval, dit is dus mijn zeekuur.

TOM: *(knikt naar haar glas)* Een beetje minder van dattem zou kunnen helpen, schat.

KIT: Zeg, de pot verwijt de ketel.... Ik zou jou altijd en overal onder de tafel kunnen drinken. Een dame uit Georgia weet hoe ze alcohol binnen moet houden.

TOM: Dat leren ze al bij hun mama op schoot. *(Frank is klaar met de afwas, droogt zijn handen, pakt zijn sigaretten en wil weg gaan)*

KIT: Waar ga je naar toe, Frankie? Waar gaat Frankie naar toe?

FRANK: Ik moet nog wat boodschappen halen.

KIT: Hè, Frankie, maar ik ben hier nog maar net.

FRANK: Ik kom zo terug. *(tegen Tom)* Hebben we nog wat nodig?

TOM: Hebben we na die uitspatting van gisteravond helemaal geen drank meer in huis?

FRANK: Nee, we hebben nu alleen nog maar slaap.

KIT: Was er een uitspatting? Was er een uitspatting?

TOM: Van Babylonische verdorvenheid. De mensen hingen nog net niet in de gordijnen.

KIT: Oooh! En dat heb ik gemist. Je weet hoe ik geniet van uitspattingen.

FRANK: Ik ben zo terug.

KIT: O, o, o, o. Neem dingetjes maar met je mee. Ik betaal hem. Dan mag hij ook wel wat doen. *(Frank gaat aan de achterkant weg. We horen een kort gesprek op het looppad, dan voetstappen)* Schat? Ik geloof dat Frank deze dame uit Georgia afkeurt.

TOM: Jij hebt een slechte invloed, baby. Frankie is heel conventioneel. Hij denkt dat er mensen aan me zitten te trekken omdat het bergafwaarts met me gaat.

KIT: Is dat zo, schat? Gaat het slecht met je?

TOM: Als een slechte zwemmer na het derde kopje onder. Je deed precies het juiste, trouwens, door hem weg te sturen met die jongen. Die zijn aan het neuken in de bosjes voor ze goed en wel uit zicht zijn. Hij is je wat schuldig.

KIT: Nee hoor, Frankie niet. Niet onze Frankie.

TOM: O, maar hij is een beetje losgeslagen. Hij doet 't met iedereen. Behalve met mij. *(hij maakt een show van het lopen over toneel, naar rechts) Zijn kamer. (steekt over naar links) Mijn kamer.* Hij beweert dat ik hem begon te slaan in mijn slaap.

KIT: En was dat zo?

TOM: Wie weet. *(hij schenkt zichzelf iets in)* We hadden gisteren weer een vreselijke ruzie. Een goedkope slet uit één van de bars - nauwelijks oud genoeg om de wereld zonder TV te kennen - had zich om mij heen gedrapeerd als een mink stola en Frankie gooide hem bijna vierkant het huis uit.

KIT: Hij is jaloers. Hij is een Italiaan. Hij houdt van je.

TOM: Nee, nee. Hij is gewoon bezitterig. Hij hoopt 't vol te houden tot ik neerval en dan kan hij hier de baas spelen zonder mijn lichamelijke aanwezigheid. *(hij stopt plotseling met zijn hand op zijn hart. Hij begint te kloppen op en te zoeken in zijn zakken)*

KIT: Wat is er mis?

TOM: Ik weet niet zo goed meer hoe laat ik er vanmorgen eentje op heb. Ik moet...eh... *(hij trekt een flesje pillen uit zijn zak, schudt er eentje in zijn hand, en slikt die met een slok van zijn drinken)*

KIT: Een roze! O, schat, geef je oude moeder een roze! *(alvorens dat te doen, kijkt hij eerst eens goed in het flesje om te zien hoeveel er nog in zitten. Dan geeft hij haar er één met tegenzin in haar uitgestrekte hand)*

TOM: Ik moet mezelf een beetje helpen om op gang te komen 's morgens. Eerst een hele pot zwarte koffie... En soms deze pillen. Maar later, dan moet ik mezelf weer afremmen... Mijn hart... kan soms zo tekeer gaan. *(hij neemt nog een pil)*

KIT: Je doet maar wat nodig is, jongen. 't Lukt nog aardig. *(ze neemt haar pil)* Je verbaast me. Echt waar. Je blijft maar doorgaan. Hoe hou je 't vol? Sta je nog steeds zo vroeg op?

TOM: Ik sta op met de mussen.

KIT: In de paarse zonsopgang...

TOM: Het prille morgenlicht.

KIT: Daar is je typemachine. Rammel op die toetsen.

TOM: Mijn kooi...

KIT: Niks kan jou weerhouden. Niks kan jou terneerslaan. Over je laatste stuk...

TOM: Daar wil ik niet over praten...

KIT: Geniaal, schat. Werkelijk geniaal. Had voor altijd door moeten lopen.

TOM: Nou, dat mocht niet zo wezen.

KIT: Luister naar wat ik je zeg, schat. Het zijn allemaal monsters. Mijn hart huilde voor je. Echt waar. Voor zover dat nog mogelijk is, brak mijn lederen vat.

TOM: (*mompelend*) De gieren! Ze wachten tot ik instort. Ze wachten tot ik neerval....voor hun meedogenloze, hun onvergeeflijke...

KIT: En toch ga je door.

TOM: We gaan allemaal door, Kitters. We hebben geen keus.

KIT: Maar wat ik probeer te zeggen is .... nee, we gaan niet allemaal door. Ik ga niet door. Ik niet, schatje. Begrijp je dat? (*met tranen*) Ik niet.

TOM: Kit...

KIT: Ik kan er niet meer tegen... om al die slagen op te vangen. Ik lijk wel.. verlamd.

TOM: "Verlamd," Kitters?

KIT: Ja, Ja! Verlamd. Heb in maanden geen woord geschreven. Ik kan mijn pen niet meer op papier zetten zonder hun gehoon in mijn oren te horen; telkens als ik het probeer... telkens als ik erover denk, dan zakt de moed me in de schoenen!

TOM: Maar er is geen moed voor nodig, Kit. Je hebt een dikke olifanten...

KIT: Nou, zelfs deze olifantenhuid heeft één of twee...

TOM: Tot je elk gevoel verliest, elk menselijk gevoel...

KIT: Wat zijn we dan, schat? Wat hebben ze dan van ons gemaakt?

TOM: Hoe moet ik dat nou weten, Kit? We...

KIT: Uitgestotenen. Dat zijn we. Uitgestotenen op eigen bodem. Geen wonder dat we de hele aarde ronddwalen op zoek naar een eigen plekje. Van slecht hotel naar... ha!...een droevig hotel. En er is geen plekje zo eenzaam en troosteloos als het plekje waar we zijn geboren en opgegroeid.

TOM: Droevige hotels...

KIT: Ja! Je weet dat 't waar is. Dat voel je net zo als ik. Kijk me aan. Alleen en zonder vrienden in alweer een koud hotel. O, ze haten me daar! Ik kan het in hun ogen zien! Je had de blik moeten zien van de hotelbediende vanmorgen. Keek naar me alsof ik een losbandige schurk was. Misschien moet ik daar maar weg. Ik wil me niet onwelkom voelen. Maar dan moet ik naar een andere plek, hè? En weer een andere, en weer een andere. O lieverd, waar in deze grote, grote wereld kan een mens nog rust vinden? *(korte stilte)* Waar, o waar, waar...

TOM: *(na een korte ongemakkelijke pauze)* Maar, je moet natuurlijk hier komen logeren.

KIT: O, maar, lieverd, ik wil geen misbruik maken... Zou Frankie dat niet erg vinden?

TOM: Frankie? Erg vinden? Waarom?

KIT: Nou ja, je weet wel, extra werk, extra...

TOM: *(een beetje strijdlustig)* Waarom zou hij 't erg vinden? En zelfs als ie dat doet... Het is mijn huis. Vergeet dat niet Kit. Het is mijn huis!

KIT: Natuurlijk is het ...

TOM: Als hij het hier niet leuk vindt, dan gaat ie maar... naar een hotel. Hij hoeft hier niet rond te blijven hangen als ... als de omstandigheden hem niet bevallen!

KIT: Toe nou, jongen, raak niet... *(Frank en Pedro komen binnen met hun boodschappen)*

TOM: *(scherp)* Kit komt hier logeren. We halen haar uit dat vlooiërig hotel. *(pauze)* Kijk niet zo naar me!

FRANK: Hoe kijk ik dan? *(stilte)* Laat maar. Kom op, Kit. Laten we je kamer in orde gaan maken.

KIT: Nu niet, Frankie! Nu niet! Ik neem jullie allemaal mee uit! Een avondje stappen. Net als vroeger! *(wanneer ze hem achterna loopt de keuken in)* Nou, Frankie, zeg dat je 't niet erg vindt. Want als je 't wel erg vindt, blijf ik in dat hotel. Echt waar. En, weet je, ik kan erg rustig zijn, Frankie. Zo rustig als een muis! Een heel klein muisje! En ik neem jullie allemaal mee uit! Nu! O, Frankie, het is zo goed om je weer te zien! Wat zeg je d'r van als we d'r eentje gaan nemen op die goeie ouwe tijd? *(Tom neemt de tas van Pedro over. Een intiem moment)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto